

HÁLÁTLAN ÉNEK.

Friss csókokkal szórom tele kedvesem
szépívű száját és míg vállamra hull
szőszke feje, megkérdem tőle, mért
oly szomorú.

Parti fűzek lehajtják terebélyes
fejüket a vízbe és sápadtan
várják, míg kedvesem nehéz
szempilláit ráemeli (így nézel
testvér, te is a sötétben és
nem tudod, mire meredsz, mit
akarsz, mert csak fal van előtted,
közönyös fal és semmi azon túl).

Életem grafikonját elrajzolta a
mester és már nem tudom, merre
szürkülnek az utak, de még
jól esik piros zománcot csókolni
kedvesem ájult ajkaira.

(Szeged.)

CSANÁDI JÁNOS.

UTOLSÓ ÚT A HEGYEKEN.

ZOLNAI BÉLÁNAK

Fekete autók suhantak
A völgyből a hegy felé.

Az erdők már pirosodtak
A nap borától.

Az Alpok csúcsai
Szikráztak a messzeségben,
Mint fehér ország
Álom-hegyei.

A kerekek nyomában
Részeg levelek táncoltak
S a hegy tetején, a temető kapujában
A harangvirágok
Örök csöndet harangoztak.

(Neuchâtel.)

MADÁCHY LÁSZLÓ.